

ved ikke en Gang, om Verdenskrigen vil vedvare det næste Finansaar ud. Det ærede Medlem gaar trygt ud fra, at den vil gøre det. Jeg synes dog, man kunde tænke sig den Mulighed, at den ikke gjorde det, og i saa Fald vilde jo alt være anderledes. Hvis Verdenskrigen ikke varer ind i 1918—19, hvad det ærede Medlem gaar ud fra, at den gør, vil igen alt være forandret. Det kan ikke nytte at sige til Finansministeren: Du skal skaffe de og de Penge til næste Aar. Det kommer an paa, hvordan alt former sig, hvordan det gaar med Indtægter og Udgifter, og derom kan intet Menneske have noget Begreb i Øjeblikket. Jeg kan sige overfor det ærede Medlem, at mine Beregninger foreløbig er slaaet til, og at det ærede Medlems Beregninger er slaaet fejl. Jeg har hver Gang nogenlunde forudset, hvad der vilde komme, og det ærede Medlem har altid sagt overfor mig, at det var alt for lidt mørkt, jeg saa paa det. Naar jeg har hævdet, at Indtægten i indeværende Finansaar vilde komme ind, som den er gaaet ind, har det ærede Medlem, da vi forhandlede om dette Spørgsmaal for 1 à 1½ Aar siden, sagt, at jeg tog ganske fejl. Alligevel er Indtægten kommet ind. Derfor vil jeg ingenlunde betragte mig selv som nogen sikker Spaamand, det tør jeg slet ikke. Men det kan heller ikke nytte noget, at man, som det ærede Medlem, gaar ud fra en Tilstand, om hvilken man slet ikke ved, om den varer.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) bestred den Opstilling, jeg havde foretaget, idet han i øvrigt henholdt sig til mine Tal for næste Finansaar. Jeg har taget alle Forbehold overfor de Tal, jeg har nævnt, men jeg synes dog, jeg havde noget at holde mig til. Naturligvis kan man altid sige: Det bliver værre endnu. Der er ingen Mulighed for at undgaa den Argumentation, at det kan blive endnu værre, og alt, hvad det ærede Medlem derom sagde, kan jeg til en vis Grad tiltræde. Men jeg tror alligevel, at mine Tal holder nogenlunde, ogsaa af den Grund, at jeg naturligvis har anslaaet Indtægterne noget forsigtigere, end jeg maa ske behøvede. Der er altsaa først de sikre Indtægter. Dertil regner jeg Ind-

komst- og Formueskatten og den overordentlige Indkomstskat, hvis Lovforslaget vedtages og vedtages i rimelig Tid. Saaledes som Forholdet i Øjeblikket ligger, vil det være utvivlsomt, at den ordentlige Formue- og Indkomstskat, som vi i Aar paa Finansloven ansætter til 42 Mill. Kr., vil blive overskredet med en 10—12 Mill. Kr. Merindtægtsskatten, som vi i Aar har sat til 66½ Mill. Kr., vil efter det, der nu foreligger baade med Hensyn til skattepligtige Selskabers Indtægt og med Hensyn til, hvad man kan slutté ud fra de Angivelser med Hensyn til Formue og Indtægt, der er indkommet fra Skatteyderne i Januar Maaned, vistnok snarere nærme sig til 90 Mill. Kr. Det vil jeg dog ikke saa gerne regne med som noget, der allerede er sikkert. Men jeg vil paa den anden Side heller ikke regne med som noget fuldkommen sikkert, hvad Udgiften vil blive, thi man ved ikke noget derom. Det ærede Medlem giver mig Ret i, at Toldindtægterne er svindende. Ja, men hvor meget, ved ingen noget om. Jeg tror derfor ikke, det kan nytte noget, at vi diskuterer det, det bliver, som sagt, en akademisk Diskussion. Min Opgave er den at gøre det høje Ting opmærksom paa, at der vil komme store Vanskeligheder i finansiel Henseende, og at der vil komme et meget betydeligt Underskud til næste Aar. Jeg har naturligvis ikke sagt, at de 40 Mill. Kr., vi skal afdrage paa Statsgælden, direkte hører til Underskuddet; jeg har kun sagt, at Statskassen maa være forberedt paa at udrede et stort Beløb, hvori disse 40 Mill. Kr. medregnes, og det er min Hensigt at betale de 15 Mill. Kr., som forfalder nu i April. Om man til Februar kan betale de 25 Mill. Kr., eller man maa søge Udsættelse til den Tid, kan jeg i Øjeblikket ikke udtale mig om med nogen Sikkerhed. Det ærede Medlem nævnte nogle af de Udgifter, som jeg havde sagt vilde komme, og indrømmede, at de vilde komme paa den Maade, jeg havde sagt, og nævnte dernæst andre. Ja, det er rigtigt, men sikkert er det paa den anden Side ikke, at det vil koste lige saa meget at holde Statsmaskineriet gaaende, som det koster i det nu snart udløbne Finansaar. Thi Vanskelighederne ved f. Eks. at skaffe Byggematerialier og lignende til Veje,